

Forfatter: Larsen, Thøger

Titel: En Dag

Citation: Larsen, Thøger: "En Dag", i Larsen, Thøger: *Fire digtsamlinger 1904-1912*, udg. af Lotte Thyrring Andersen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 105. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenthfiredigt-shoot-workid67154/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fire digtsamlinger 1904-1912

En Dag

Der pibler Vand og Sang, Frimodighed,
mens Sommersolen ødsler alt i Møde
sin Selvfortærings Straalefrodighed,
De levende har næsten glemt de døde.

De gaar i gylden Søvn og Salighed,
som tror de, denne Dag har altid været.
Og Fjorden har en Drøm om Kølighed
fra Evighed, af Dybets Kilder næret.

Jeg føler Lyst til god og gavmild Sang:
»Ak veed du vel, du stygge blinde Larve,
at du skal være Sommerfugl engang,
naar Farve staar og drømmer over Farve?»

Hvor underfuldt, at denne Dag er *vor*
og ikke een af de utalte Dage,
da vi er Fremtidssyner eller Jord!
Min Sjæl – se ikke frem og ej tilbage!

Dog jo. Min Morgen mellem Jordens Siv
blev stærk af Søvnens i de svundne Tider.
Den lange Drøm i Natten før mit Liv
som Glimt og Glemsel under Evnen glider.

Og hvad var Kraftens Lykke under Sol,
om ej den følte Væksten ud af Stunden –
blandt Slummetrøede: Stenbræk, Strandviol –
sprang ud som Fuglesangens Træ i Lunden?

En solhvid Pige svømmer i min Fjord.
Hun salter i dens Blaa sit Legems Grøde.
Og Gys af Søen om den vide Jord
gaar gennem den, der fødtes for at føde.

Hun bæres af et Afgrundsspejl af Dag –
er frigjort, sluppen løs fra alle Strande.
Det kviddrer ned fra hvide Skyers Drag,
fra Sjæl, der svirred over mange Lande.

Maaneskin

En ensom Draabe falder
fra Løvet og forstummer
i Nattens ømme Stilhed
og Havens Maanesummer.

Se Græsset gror i Søvne,
den milde Dagregn dries,
før Muldens Moder-Evne
til andre Morg'ner vies.

Et enkelt Skin, et sparsomt
Søvnlys fra Maanen strømmer.
De spæde Straaler varsomt
berører alt, som drømmer.

De melder lønlige Løvet
og Havens Blomsterstande,
at de har kysset Støvet
i Maanens stille Lande.

De synes tavst at sige:
Véd I, som Natten skærmer,
om i de dødes Rige
Opstandelsen sig nærmer?